

Въ нашия домъ имаше една стара аристократка. Много лѣта тежаха вече на гърба ѝ, но тя вървѣше изправена съ вирната глава и гордъ изразъ. Тя бѣше висока, стройна, съ гърбавъ носъ, сиви очи и високо — правилно изоблено чело. Някогашна красавица тя и на старини бѣше една наистина красива баба. Благородниятъ изразъ на лицето ѝ говорѣше за скрита, самотитна интелигентность.

Тя извърши една значителна работа въ нашия домъ. Насади въ синове и дѣщери, внуци и правнуци излишната и пакостна гордостъ на честния, неподкупния до крайность съвѣстния човѣкъ. Излишна казвамъ, защото днесъ нейната челядъ живѣе съ тава нейно наслѣдство твърдѣ злѣ, понеже не може да се приспособи къмъ изискванията и капризитѣ на днешния день. Тя сякашъ живѣ, за да изпълни тая своя мисия върху цѣлата си челядъ и чакъ тогава да си отиде. Живѣ 85 години.

Това бѣше моята баба Павайотка — дѣщеря на някогашния богатъ сливенски житаръ Апостолъ хаджи Кондоолу. Петнайсетъ години вече отъ смъртта ѝ и образътъ ѝ е все тъй живъ и яркъ въ паметта ми. Ние, нейното потомство, получавахме отъ нея възпитанието си. Тя ръководѣше живота на сѣмейството ни като внасяше своя духъ, своето чувство въ всички порядки въ домътъ. Всичко, което тя каже, трѣба да се чуе; всичко, което говори, трѣбва да се слуша. И понеже единственото, съ което тя ни занимаваше бѣше нейния някогашенъ животъ въ Сливенъ, то и онова, съ което днесъ я свързвамъ въ паметта си е главно родния ѝ градъ, когото бѣше напустнала отъ прѣди петдесетина години.

Зимѣ тя сѣдаше на опрѣдѣленото си мѣсто при печката и започваше да ни разправя съ своя забавително смѣшенъ сливенски акцентъ. Макаръ и